

[Poul Schlüter.]

ligvis må man tage i betragtning, at kommunernes sagkyndige skal besigtige areaerne og foretage en bedømmelse dels af prisen, dels af behovet for at erhverve dem, og beslutningen om eventuelt at købe skal vel også træffes i et egentligt kommunalbestyrelsesmøde. I visse kommuner kan der blive tale om mange tilbud året igennem. Jeg har hæftet mig ved, at det i bemærkningerne til lovforslaget oplyses, at der i Odenseegnens byzoner er 923 ejendomme, som falder ind under lovens regler, altså er på mere end 6.000 m². Derfor kan der i visse kommuner blive tale om meget, meget talrige tilbud, og det må man vel tage i betragtning, når man bedømmer fristen. Men altså: vi vil gerne se på den i udvalget.

Det samme gælder med hensyn til bestemmelsen om, at inden for 8 måneder efter, at en kommune har fået et tilbud om køb, men ikke benyttet sig af det, skal der kunne overdrages frit til anden side. Det er vel et skøn, som har ført til, at man siger, at 8 måneder må være passende; men vi vil gerne være med til at analysere nærmere i udvalget, om denne periode nu er den helt rigtige. Er det muligt, at fristen kan forlænges, så tror jeg, at det vil være nyttigt, bl. a. for at undgå alt for overdreven administration.

Må jeg sige til sidst, at dette lovforslag føler vi er sagligt påkrævet, og vi kan støtte dets indhold. En enkelt bemærkning er jeg dog nødt til at gøre til socialdemokratiets ordfører. Hr. Kaj Andresen sagde, at de partier, som gik imod de gamle jordlovsforslag under folkeafstemningskampagnen i 1963, bar en meget stor del af ansvaret for de prisstigninger på jord, vi har været vidne til siden. Det er en udtalelse, jeg ikke kan lade passere. Fra mit partis side har vi gang på gang efter 1963 opfordret socialdemokratiet til, medens det havde regeringsmagten og -ansvaret, at fremsætte nye jordlovsforslag, som respekterede folkeafstemningsresultatet, og i åbningstalen har man år efter år erklæret, at nu ville man komme

med forslag. Men de kom ikke, og derfor må det være den daværende regering, som bærer hovedansvaret for, at vi ikke er kommet videre før nu. Jeg ved, at den daværende regering nedsatte et ministerudvalg og et embedsmandsudvalg, og til sidst nedsatte socialdemokratiet et samlende udvalg, som skulle beskæftige sig med jordlovs- og planlægningsproblemerne, med hr. Ove Hansen som formand. Men bjerget barslede aldrig blot med den mindste lille bitte mus, det blev ved veerne — de var til gengæld kraftige og talrige. Jeg nævner blot dette, fordi jeg ikke synes, det er rimeligt, at man forsøger at placere et ansvar på dem, som gik imod de gamle jordlove. Hvad lavede man dog i hr. Ove Hansens udvalg? Hvorfor kom der ikke et initiativ i forhold til folketinget? Hvorfor ville socialdemokratiet, på trods af at man vidste, at alle partier her i salen var interesseret i at få en sober løsning på jordspørgsmålet, ikke komme med forslag? Hvorfor ville man bære ansvaret for, at intet skete? Den nuværende regering bærer ansvaret siden februar måned 1968, det erkender jeg, men den har til gengæld også følt sig dette ansvar bevidst og handlet hurtigt.

Ib Thyregod: Det er rigtigt, som det allerede er blevet sagt, at det forslag om tilbudspligt, som vi drøfter her i dag, er båret af hensynet til at fremme planlægningen og skabe muligheder for kommunerne for at opkøbe arealer, der egner sig til byggemodning, for derigennem at skabe rimelige byggegrundspriser.

De synspunkter, vi har nu, havde vi også i 1963; det fremgår af vore udtalelser i forbindelse med folkeafstemningen og i folketingsudvalget om forslagene om forkøbsret for stat og kommuner dengang. På samme måde som frigørelsesafgiften, som var et alternativt forslag fra venstres og det konservative folkepartis side i 1963, var også forslaget til lov om tilbudspligt et alternativt forslag til den daværende regerings forslag om forkøbsret for stat og kommuner.